

Bayer Zsolt : Krisztus-kereszt

2011 szeptember 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Havas Krisztus-kereszt az erd?nHoldas, nagy, téli éjszakában:Régi emlék. Csörg?s szánkóvalValamikor én arra jártamHoldas, nagy, téli éjszakában.

Az apám még vidám legény volt,
Dalolt, hogyha keresztre nézett,
Én meg az apám fia voltam,
Ki unta a faragott képet
S dalolt, hogyha keresztre nézett.

Két nyakas, magyar kálvinista,
Miként az Id?, úgy röpültünk,
Apa, fiú: egy Igen s egy Nem,
Egymás mellett dalolva ültünk
S miként az Id?, úgy röpültünk.

Húsz éve elmult s gondolatban
Ott röpül a szánom az éjben
S amit akkor elmulasztottam,
Megemelem kalapom mélyen.
Ott röpül a szánom az éjben.

Ilyen a mi erd?nk. Az örök magyar erd?. A vadon, a rengeteg. Csupa titok, csupa lidérc, csupa kobold, csupa régi-régi babona. S a hó… A tél. „Most tél van és csend és hó és halál.” Ez volna a legmagyarabb verssorok egyike. Miképpen Vörösmarty a legmagyarabb költ?nk, s nyomában mindjárt Ady.

Igen, ott van a mi örök erd?nkben a Krisztus. S Ady havas Krisztus-keresztje. Mintegy véletlenül van ott, vagy csakazértis. A mi Krisztus-keresztünk mögött ott lappang a Krisztus el?tti világ minden lidérce, jó és rossz tündére. Lidérc, lápi lidérc, lúdvérc. Jézus segíts! – üvöltötték a korommal kent hajdú vitézek a csatában, s így a kurucok is – aztán esteledvén, a tábort?z mellett, jobban riadoztak önnön lidérceikt?l, mint bármely ellenségt?l.

Aki az égig ér? paszulyok közül való, s combja húsával eteti a griffmadarat, annak nagyon rá kell csodálkozni a Krisztus-keresztre, de nagyon ám.
S éppen ett?l a rácsodálkozástól nagy és más a hit errefelé.

Ahogy a két nyakas kálvinista átrepül a nagy, holdas, téli éjszakában azon az erd?n – az egy örökkévaló, kimerevített, igaz magyar pillanat. Abban ott van minden keletr?l hozott csodánk és csodavárásunk, minden veszend?be ment kincsünk, melyet kihordtunk a semmi partjára. S persze ott bolyong abban az erd?ben, ott ül abban a pillanatban ?s Kaján is, akit nem értünk, nem is érthetünk, hiszen ? – mi vagyunk.

Magunkat meg elveszítjük éppen. S már nem is dúdolunk hozzá furcsa, nehéz dalokat. De közeledik már egy karácsony, amelyen összegy?lünk majd az erd?n. Odatérdepelünk a havas Krisztus-kereszt köré, s megértjük végre, hogy aki ott megfeszíttetett, az meg is született egyszer. S hogy született is értünk, nem csak keresztre vonták. S megértjük majd azt is, hogy nem kell elveszejteni önmagunkat ahhoz, hogy üdvözüljünk. S majd akkor, majd akkor megemeljük mélyen kalapunkat az egek ura el?tt…
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu



Ajánló